

at det er for meget bare at overgive sig på forhånd.

Ja, det kan såmænd godt være, at det lyder som en gammel røst, men historiske erfaringer er det nu heller ikke så tosset at have med sig, specielt ikke i kulturpolitikken.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Jeg hæftede mig også ved, ligesom hr. Søren Hansen, at hr. Kim Behnke sagde, at man skulle give samme muligheder. Derfor vil jeg spørge – og det kan hr. H.P. Clausen måske også komme ind på nu – om det forslag, man har lagt frem her, som jo netop ikke åbner de samme muligheder, bare er et skridt på glidebanen, og om man i virkeligheden hellere ville give de samme muligheder. Er det kun Fremskridtspartiet, der vil give nøjagtig de samme muligheder?

Det synes jeg var rart at få ind i diskussionen. Er dette her et taktisk forslag, hvor man tænker ved sig selv: Det kan de da nok ikke sige nej til? Og når der så er gået et stykke tid – et par år plejer det at være i denne her forbindelse – kommer man så med et andet forslag, og så må de give lidt mere? Er det her bare en begyndelse til at gå videre ad den bane, eller mener forslagsstillerne, at det her er det, man vil, og så er det ikke nødvendigt at gå længere?

H.P. Clausen (KF):

Jeg hørte naturligvis med stor interesse og også med tilfredshed ministerens indledende tak til os forslagsstillere for at have fremsat forslaget og dermed startet en, forstod jeg på ministeren, også efter hendes mening nødvendig debat, som vi nu skal have ført – også frem til et resultat – på dette område. Det var jeg meget tilfreds med.

Jeg anede desværre nogle nuanceforskelle mellem de bemærkninger og den formulering, som hr. Søren Hansen i hvert fald gav sin afsluttende forsigtige bemærkning om, at der nok alligevel var nogle ting, vi skulle have drøftet på dette område. Jeg håber, at disse nuanceforskelle ikke dækker over alt for dybe forskelle i opfattelsen.

Jeg opfattede ministerens bemærkninger som en understregning af, at vi er på rette vej med det forslag, vi her har fremsat. På den anden side er jeg ikke overrasket over, at ministeren afviser forslaget med henvisning til licensforliget mellem den daværende regering og SF, som jo blev indgået i 1993. Det er netop de alt for lange og snævre bindinger i den aftale, der har gjort det nødvendigt for os nu at fremsætte det forslag, som vi behandler i dag.

Inden vi opgav at være med i aftalen – og vi er stadig væk glade for, at vi stod af dengang – havde vi tydeligt peget på, at TV 2's reklamerregler måtte liberaliseres, fordi det er klart urimeligt at svække TV 2's position i forhold til de øvrige reklamebærende tv-stationer, der sender til det danske publikum og samler reklamepenge op på det danske marked.

Konkurrencen er jo i højeste grad skærpet siden da. Dette forår starter Kinnevik-konceren, der jo ejer TV 3, yderligere to dansksprogede tv-kanaler, der vil være meget attraktive for danske annoncører. Det er på høje tid, at TV 2's situation på markedet styrkes.

Men da vi ved – og nu får jeg mulighed for også at kommentere hr. Aage Frandsens korte bemærkning – hvor mange følelser der hidtil har blokeret og altså stadig ekkoer i debatten om disse ting, har vi bevidst formuleret forslaget meget moderat i forhold til de regler, der gælder for de fleste europæiske tv-stationer, og som vi jo må indrette os på er virkeligheden for dem, som det danske publikum frit kan rette deres antenner imod.

Vi har gjort det i håb om, at man seriøst vil gå ind i denne problematik. Så jeg kan sige til hr. Aage Frandsen, at det, vi gør, er sådan set ikke, at vi tager et skridt ad en glidebane – for vi føler ikke, at vi er inde på nogen glidebane – men at vi tager dem, som endnu er usikre på benene, i hånden på den bane, som er realiteternes bane i tv-politikken; og det er noget ganske andet.

Vi vil i princippet gerne gå videre, for vi tror ikke, det kan holde i det lange løb, at vi har særregler, kuvøseregler, omkring de danske vilkår, som må ses i forhold til de realiteter, som nu engang eksisterer på dette område.

Jeg tolker nogle af ministerens bemærkninger som en vis lyst til det samme, fordi vi nu engang ikke kan blive ved med at lægge lap på lap hele tiden, at lægge sandsække ud for en bølge, som alligevel trænger igennem.

Vi vil da også gerne, som det antydningvis lå i ministerens bemærkninger, udvide lovgivningen til at omfatte alle æterbårne reklamer, også uden for TV 2. Vi har valgt at gå ind på TV 2 for at holde os til noget, som vi håbede kunne give et resultat af debatten.

Når vi har indført en klagemulighed, som ministeren var inde på, for dem, der får afvist reklamer, er det naturligvis, fordi vi med den forsigtighed, vi altså har udvist med hensyn til lovforslagets indhold i det hele taget, trods alt stadig har nogle lovmæssige begrænsninger, som kan fortolkes – og skal fortolkes – og så